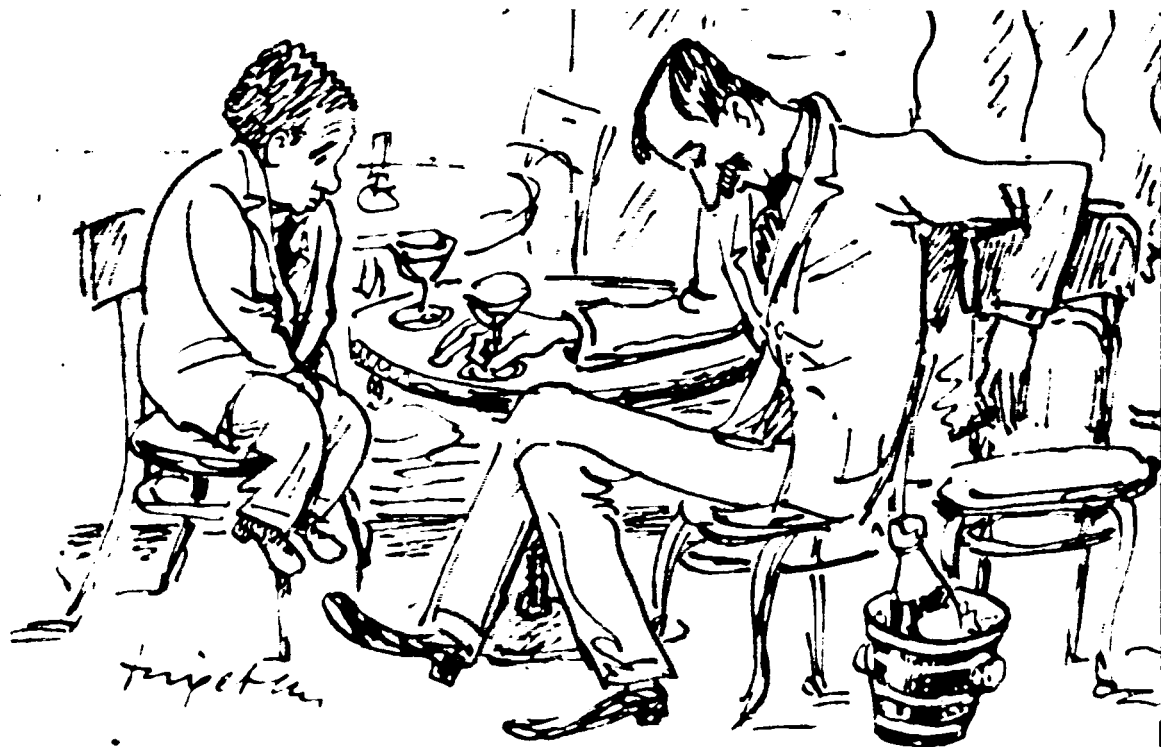


Sohasem igényelt saját külön asztalt *Krúdy* Gyula, és később *Karinthy* Frigyes sem, ha budai törzskávéházából ide átrándult.

Krúdy rendszerint a kora délutáni órákban jelent meg, gyakran kialvatlanul, álmosan. Beszélgetett valamelyik társasággal, megitta a feketéjét, aztán elvont a kávéház legtávolabbi sarkába, ott telepedett le. Vitték utána a lila színű tintát, a tollat, s már róttá is betűit a papírra.

Amíg ott ült, az is kiváltságos hely volt. Senki sem közeledett hozzá, kivéve azt a nyurga, pelyhesképű fickót, aki ott álldogált öt-hat lépésre az asztalától. Hiába kínálták helyyel, senki kedvéért le nem ült, ott hórihorgaszkodott, mint egy fölkiáltójel. A fiút, aki szedőtanonc volt, azért küldték a nyomdából, hogy addig el ne merjen mozdulni, míg *Krúdy* úrtól meg nem szerzi az aznapra ígért tárcza befejezését. Nem is mozdult, míg Szindbád

megálmodója egy megkönnyebült sóhajjal le nem tette a penát, s át nem nyújtott a kézirat-
tal együtt egy koronát.



Kálmán Jenő és Krúdy Gyula

Szigethy István rajza